

A lány úton van a csúcs felé.
A fiú fogja visszahúzni?

CRASH

z u h a n á s

fine
selection

NICOLE WILLIAMS

N I C O L E W I L L I A M S

CRASH

z u h a n á s

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Ez a könyv a képzelet szüleménye. A nevek, a szereplők,
a helyek és az események a szerző fejéből pattantak ki.
Minden valós – akár élő, akár elhunyt – személlyel vagy
történéssel való hasonlóság a véletlen műve.

A nagyszerű és csodálatos csajoknak a *Free Press*nél.
Nem telik el úgy nap, hogy ne mondanék mindegyikő-
tökért külön köszönetet. Ti inspiráltok, hogy még jobb
író és még jobb ember legyek. Bátorítottok,
hagytok kiteljesedni, és nem féltek a szemembe
mondani, hogy kössem fel a gatyát. Hogy írjak, amíg
csak van mondanivalóm. És még utána is egy kicsit.
Imádat és konfettieső nektek!

ELSŐ FEJEZET

*N*yáron mindig lúzer leszek. Ezért örülök, hogy a mostaninak mindjárt vége.

Kiskamasz korom óta biztos vagyok benne, hogy idén június közepétől szeptember elejéig végre találkozom a szőke herceg hús-vér megfelelőjével. Nyugodtan tarts emiatt régi-módinak vagy reménytelenül romantikus alkatnak – sőt akár bolondnak is. De legyen akármi is, a végeredmény már világos: megszívom. A mai napig nem sikerült megtalálnom azt, aki felvehetné a versenyt a szőke herceggel. Nem túl meglepő, hogy nyárról nyárra szembesültem vele: egy srác csak púp a hátamon. Most viszont – miközben éppen a barnulásra gyúrok a Zafir-tó partján, néhány héttel azelőtt, hogy megkezdéném az utolsó tanévet az új gimiben – találtam magamnak egy állati helyes herceget.

Egy egész fiúkompániával érkezett, akikkel ide-oda passzolgatta a focilabdát. Az efféle példányok létezése alátámasztotta az isteni szikrát a teremtésben, mert a természet önmagában nem hozhattott létre ilyet. A teste valami felsőbbrendű hatalom keze munkája lehetett.

Magas termetű, széles vállú – olyan sötét karikás és fekete pillájú szempárral, amivel képes elvenni egy nő józan esztét. Nem lúzer

kifejezéssel élve: pont a zsánerem. Csakúgy, mint minden angolul beszélő nőnek az északi féltekén.

Szegény hupikék törpikés jégkásám fel sem vehette a versenyt a figyelmemért, így minden vágyakozó pillantással egyre hígabb trutyivá alakult. Még csak a nevét sem tudtam. Azt sem, hogy van-e barátnője, vagy hogy egyáltalán akar-e. Csak azt tudtam, hogy bajban vagyok.

Mondjuk miután a cselezgetés, a szerelés és a sprintelés alábbhagyott, amikor felém pillantott, már azt is tudtam, hogy nagy bajban vagyok.

A pillantás mindössze egy árnyalatnyival tartott tovább, mint amelyet egy idegenre vet az ember. A röpke összekapcsolódás azonban olyan üzenetet hordozott, amiktől ez az idegen belopta magát a szívembe. Átéltém már párszor ezt, amikor egy szemkontaktus hatására összegabalyodok egy idegennel: ilyenkor úgy érzem, a lelkemben hurrikán támad, és azt követeli, vegyem tudomásul az illetőt, és abban a szent pillanatban menjek utána.

A mai napig nem engedelmeskedtem neki. Legutóbb is hagytam tovaröppenni ezt a pillanatot, amikor tavaly ősszel, egy családi utazás alkalmával a pincérfiú kihozta a pizzát az asztalunkhoz. Letette elénk, jó étvágyat kívánt, és mielőtt elfordult volna, rám nézett. A szívem kalapálni kezdett, a fejem elködösödött – a zsigereim pedig fájtak, amikor tényleg elfordult és elsétált. Mintha magához erősített volna egy kötéllel. Egészen pontosan négy ilyen hurrikánt hagytam elszáguldani, de alkut kötöttem a legfelsőbb önvalómmal: az ötödiket nem hagyom veszni.

Sosem tudtam, hogy a pillantás másik végén leledző személy is ugyanolyan felkavaró érzéseket él-e át, mint én. Így amikor Állati Helyes herceg elfordult, hogy elgáncsoljon valakit a homokban,

tisztában voltam vele: megkockáztatom, hogy olyan lánynak gondoljon, aki művészi szintre fejlesztette a beképzelt szépfűik bámulását. Nem érdekelt, mert nem hagyhattam, hogy a pillanat elmúljon. Az élet rövid, én pedig mindig is hittem abban, hogy a jelenben érdemes élni.

Aztán megint megállt, mintha a tekintetem sóbálvánnyá változtatná, mielőtt visszanézett volna. Ez már nem pillantás volt, hanem jó ötmásodperces bámulás, miközben a szeme ugyanazt az elkerekedést produkálta, mint az enyém. A szája sarkában bujkáló mosoly épp csak elindult felfelé, amikor egy focilabda jobbról az arcának csapódott. Olyan pillanat volt, amilyeneket a filmekben lát az ember: a tágra nyílt szemű fiú fixírozza a lányt, és ügyet sem vet a külvilágra, amíg egy labda közelebbi kapcsolatba nem kerül a homlokával.

– Ne bámuld már, Jude! – kiáltott a kölyök, aki dobta. – Túl jó nő, még neked is. És mivel könyv van nála, valószínűleg tud olvasni, szóval van annyi esze, hogy elkerülje a magadfajtákat.

Visszatoltam a szemüvegemet a helyére, amint heuréka-fiú üldözőbe vette a földszintes élcelődőt, és az előttem nyitva heverő könyvre fordítottam a figyelmemet. Megnyugodtam, hogy nem kell le vadásznom, hogy megtudjam, több is lehet-e köztünk a sokatmondó pillantásoknál.

Láttam a viszonzást a tekintetében, sőt. Csak idő kérdése, meddig akarja játszani a lazát, amíg idejön hozzám. Egész nap ráérek.

Ezzel nyugtattam magam, miközben a vállára kapta a szemtelen kölyköt, és beszaladt vele a tóba. Addig mártogatta a vízbe, míg az visítani nem kezdett a nevetéstől. Ismét megnyugtattam magam, amikor ők ketten kievickéltek a vízből, és visszatértek a fiúcsapat-hoz focizni. Ő is ott folytatta, ahol abbahagyta. Rám sem hederített, mintha láthatatlan volnék.

Már a második óra telt el így, ezért úgy döntöttem, kezembe veszem az ügyet. Ha ő nem jön ide hozzám, és én sem állok teljesen készen arra, hogy odamenjek hozzá, akkor egyszerűen rá kell vennem a lépésre. Rájöttem már, hogy a pasik elég könnyen megfejthető teremtmények, legalábbis ösztönszinten – mert tudat, szív és lélek szintjén legalább annyira rejtélyesek voltak számomra, mint a termodinamika. Mivel az ösztönszint csak egy szebb kifejezés a tomboló hormonokra, úgy döntöttem, éppen a tinédzser fiúkban túláradó mennyiségből fogok előnyt kovácsolni.

Elővettem egy literes üveget a strandtáskámból, és a lehető leglassabb mozdulatokkal felálltam. Mármost anélkül, hogy nevetségesnek tűnjek. Az ő szeme nem szegeződött rám, amint ebben a tempóban megigazítottam a bikinimet, de néhány másik hímé igen. Ez jó jel volt, mert tényleg azt csináltam, amit kell, de egyben rossz is, mert észre sem vett, holott csak neki szántam az attrakciót.

Kihúztam a csatot a hajamból, így az egész a hátamra omlott. Jól megráztam, hogy a helyére kerüljön. Fojtott hangon szó szerint elkáromkodtam magam, miután megkockáztattam felé még egy pillantást, és teljes tudatlanságban találtam. Mégis mit kell manapság tennie egy lánynak, hogy felkeltse egy fiú érdeklődését?

Visszasétáltam a piknikasztalhoz, ahol a családunk legújabb tagja – a szőrösebb fajtából – még mindig vigyorgott lihegés közben.

– Van ott egy jó srác – térdeltem az asztal árnyékában hűsölő jószág mellé. – Bár a te fajtádat sok egyéb területen ígéretesebbnek tartom, de tekintve, hogy egyezik a nemetek, van valami elképzelésed, hogyan szerezhetném meg? – kérdeztem tőle, és töltöttem a tálkájába még egy kis vizet. Jude eközben megszerezte a labdát a levegőben. A srác piszok jól strandfocizott: ilyen élvezetes látványban még sosem volt részem.

Szőrös cimborám néhány karnyalással tudott szolgálni, majd nedves orrával megbökte a lábamat. A bökdösést elkönnyelhettem volna akár egy kis bátorításnak is, de amikor kutyaszeme Jude-ra tévedt, és kutyamosolya még szélesebbre húzódott, elnevettem magam.

– Igen, igen... Tudom, hogy emancipáció meg minden, de van, amiben a régimódiságot szeretem – vakargattam meg a csapzott fülét. – Például hogy a fiú kezdeményezzen. Ne adj ki a feministáknak, különben ma este lemondhatsz a marhasültről!

Megpaskoltam a fejét miután csaholva megesküdött a hallgatásra, aztán visszamentem a napon aszalódó törülközőmhez. Előreszegeztem a fejem, de a szemem sarkából, amennyire csak lehetett, oldalra lestem. Éppen átpasszolta a labdát egy másik kissrácnak. Ha a felállás, a nyújtózkodás és a fürdőruha-igazgatás nem működött, drasztikus (vagy kétségbeesett) lépésre van szükség, hiszen már egy óra sincs vacsoráig. Pont annyira vagyok makacs, mint lúzer. Ha már ennyit vártam rá, hogy idejöjjön hozzám, most végképp nem fogom feladni. Az nem vallana rám.

Hason fekve elnyújtóztam a törülközőn, és a hátam mögé csavarтам a karomat, hogy kikössem a csomót. Tizenhét évnyi tapasztalatom során – amelybe hétévnyi melltartóviselést igénylő kebelbirtoklás tartozott – rájöttem, hogy a hátam közepén lévő aprócska masni kioldása nagyjából kilencvenöt százalékos találati arányban kelti fel a férfiak érdeklődését, mégpedig öt strandtörülközőnyi sugarú körben. Jude talán pont ennek a határán lehetett, de nekem már csak ennyi maradt. Az utolsó trükk a tarsolyomban.

Párnát gyúrtam a ruhámból, és úgy tettem, mintha csak a fehér csíkjaim tompításán fáradoznék – de közben gyors felmérést végeztem a körzetben: valóban minden férfiszem rám szegeződött öttörülközőnyi távon belül. Csak az övé nem.

Még néhány játékosársra el is füttyentette magát. Velük nem foglalkoztam, ő pedig továbbra sem vetett rám egyetlen röpké pillantást sem. Egy volt osztálytársam úgy fogalmazott, hogy ha eljön a nap, amikor a kiszemelt hímcélpont erre a végső próbálkozásra sem reagál, itt lesz az ideje megüzenni a pápának, hogy itt egy szemlére váró csoda.

Halló, Rómát kérném, mert a csoda éppen az orrom előtt zajlik – egyedül annak a srácnak a figyelmét nem sikerül felkeltenem, akiét szeretném! Cseszd meg, lélekhurrikán és heuréka-pillanat!

Öt percet szándékoztam adni neki, mielőtt büszkeségemet félretéve, megtettem volna az első lépést. Tudtam, hogy ha nekem kell megközelítenem, jó eséllyel visszautasít, de nem szalaszthattam el még egy ilyen alkalmat. Carpe diem, csajsz!

A szemem sarkából láttam, hogy valami felém süvít, de nem tulajdonítottam neki különösebb jelentőséget – amíg az a bizonyos test, ami után a nyálamat csorgattam, el nem kapta a levegőben, hogy aztán az elismerésre méltó vetődés megkoronázásaként lezuhanjon a földre. Vagy inkább rám.

Nem valami nagy erővel zuhant rám, amiből feltételeztem, hogy szándékos lehetett. Mégis úgy felvisítottam, akár egy csitri. Visszakötöttem a bikinifelsőt, ő pedig feltápáskodott.

– Jude Rydernek hívnak, ha már úgy nyáladzol utánam, mint egy veszett kutya. Nálam nincs barátnő, nincs párkapcsolat, virágok meg rendszeres telefonhívások. Ha ez így okés, szerintem összedughatnánk, amink van.

Hát ez volt az a heuréka-pillanat, amiért végigidegeskedtem egy csodaszép nyári délutánt? Micsoda időpocsékolás! A sokatmondó pillantás semmi többet nem ígért egy nyári... khm... kalandnál.

Te jó isten, még a végén apáca lesz belőlem, ha a hímradarom nem hajlandó leállni a két lábon járó farkakról!

– Én is elárulnám a nevem, ha tényleg többet akarnék tőled, mint megmondani, hogy kopj le – válaszoltam a hátamra fordulva, miután meggyőződtem róla, hogy melltájékon minden takarásban van. A megfordulásom – vagy az ő kifordított gondolkodása – azonban azt eredményezte, hogy a lába beleakadt a csípőmbe a mozdulat közben. Szuper, a srác most konkrétan lovagló ülésben helyezkedett el rajtam. S annak ellenére, hogy csillapíthatatlan dühöt éreztem, úgy elkezdett kalapálni a szívem, mint még sosem.

Rám mosolygott. Vagyis inkább vigyorgott. A vigyora merő meszterkeltség és egó volt. Egy picit szexi is, az igaz, sőt oltári szexi is lehetett volna – ha nem döntöttem volna el, hogy nem esem a csapdájába.

– Gondolkodtam rajta, mennyi idő alatt tudlak vízszintbe helyezni – jelentette ki, és végigmért a köldökömig. – Bár nem vagyok az a misszionárius pózos fajta.

A lovagiasságról és az első szerelemről alkotott romantikus képem maradványai ekkor foszlottak semmivé. Sosem vallottam be nyilvánosan, hogy romantikus volnék. A sok titok egyike volt ez, amelyeket megtartottam magamnak. De élt bennem egy álomkép, és most egy pasi elragadta tőlem annak az utolsó darabját is, amibe még kapaszkodhattam.

Próbáltam eltolni magamtól a mellkasát, ám egy tankot is könnyebb lett volna. Aztán levettem a szemüvegem, hogy lássa lesújtó pillantásomat. – Azért nem vagy az a fajta, mert akkor igazi, élő, lélegző nőgyedre lenne szükséged, hogy szexeljen veled a képzeletbeli és a felfújható fajták helyett?

Úgy nevetett ezen, mintha valami cuki kiscicás dolgot mondtam volna. – Nem, a lánykínálattal sosincs probléma. De ha sorban állnak az ajtóm előtt, miért vállalnám magamra az összes melót?

A rossz íz a számban akár hányásé is lehetett volna. – Disznó! – löktem meg még egyszer. Durvábban, hogy hangosan nekicsapódjon a tenyerem, viszont mintha csak a szellő legyintette volna meg.

– Sosem állítottam az ellenkezőjét. – Emelte magasba a kezét megadóan, amikor megint eltaszítottam. – Azt is tudtam, hogy nem hagyod abba a bámulást, amíg tisztában nem vagy a csúf igazsággal. Tehát vedd úgy, hogy figyelmeztettek. Nem vagyok az a fajta srác, aki tankönyvet olvas a strandon... – pillantott a nyitott kötetre. – De akad annyi eszem, hogy tudjam: a magadfajta lányok jobb, ha távol maradnak az én fajtámtól. Szóval maradj távol!

A tekintetem most már hivatalosan is megsemmisítő volt. – Ezzel nem lesz gond, ha méltóztatsz leszállni rólam – biztosítottam. Megtette, még mindig azzal a pimasz vigyorral. Gyűlöltem az ilyen vigyort. – Te pedig vedd úgy, hogy figyelmeztettek, amiért engedély nélkül behatoltál a személyes terembe – markoltam meg a rózsaszín strandtörülközőmet magyarázatképpen, miközben mögöttem ugatás harsant fel. Tudtam, hogy ez az eb rokon lélek. – És vigyázz a kutyával! – néztem Jude-ra megvetően, miközben mellém csusszant, még mindig lovagló helyzetben. – Most pedig mehatsz!

Ez letörölte a vigyort az arcáról. – Mi? – értetlenkedett, és a homlokán megjelenő ráncoktól lejjebb csúszott az antracitszürke, laza kötött sapka a fején. Mégis ki az, aki ilyet vesz fel a vízpartra ekkora kánikulában? Leginkább az elmebajosak, akiktől távol kell maradnom.

– Tűnés! – intettem neki. – Nem akarom továbbra is rád pazarolni ennek a gyönyörű nyári délutánnak az utolsó perceit. Köszí a szép látványt, de most már tudom, hogy nincs mögöttem semmi. Ja, és a feneked közel sem olyan dögös ilyen közlelől.

Nem volt idő átkozni magamat az utolsóként kicsúszott mondat miatt, mert tátva maradt a szája. Pont ilyen reakciót reméltem. – Ti, lányok olyan nyelvet beszéltek, amit sosem fogok megérteni. De azt mondog, amire gondolok?

– Amennyiben arra gondolsz, hogy feltápáskodsz, aztán kísé-
tálsz az életemből, és nem takarod el előlem az idők végezetéig a
napfényt, akkor egy hullámhosszon vagyunk – vágtam rá. Lejjebb
csúsztam a törülközőn, hogy süttessen az arcomat. Úgy tettem,
mintha az ábrázata nem adna okot a mocskos gondolatokra. A bal
járomcsontján végigfutó, hosszú heg nélkül tulajdonképpen észbon-
tóan tökéletes lehetett volna.

Abszolút nem a zsánerem – kellett emlékeztetnem magamat. És
győzködnöm is!

A szemöldöke még mindig egybeforrt, mintha a világ legtaláló-
sabb találós kérdésén agyalna.

– Mi ez a meghökkent fizimiska? – érdeklődtem.

– Még sosem találkoztam olyan lánnyal, aki elküldött volna – né-
zett rám valahogy másképp.

– Rettentően sajnálom, hogy a feje tetejére állítottam a hím-
soviniszta világodat. Ezzel le is zárult a küldetésem – ültem fel,
hogy a táskámba dobjam a könyvemet.

– Milyen kutya ez? – kérdezte hirtelenjében. Elűntek a beszédé-
ből a búgó hangok.

Vettem rá egy pillantást, miközben összepakoltam a strandcuc-
comat, hogy felmérjem, ez most komoly-e. Az előbb nyilvánosan

meglovagolt, most meg hétköznapi beszélgetésre váltott. – Van benne egy csomó fajta – kezdtem bele lassan. A szemem sarkából figyeltem, hogy ez nem valamiféle újsütetű csapda-e.

– Szóval korcs – állapította meg.

– Nem – néztem a borzas szőröcsomóra, amely még mindig Jude felé vicsorgott. – Csak kellően változatos.

– Ez a legjobb próbálkozás, amit valaha is hallottam, hogy kevésbé szarnak tűnjön egy darab szar – pörgette meg a labdát a mutatóujján.

– Nem. Én tényleg olyannak látom a dolgokat, amilyenek – közöltem sokkal inkább védekező hangsúllyal, mint szerettem volna. – Csak szólok, hogy ezt a „darab szart” ütötték-verték, éhezették és felgyújtották, a korábbi gazdái menhelyre száműzték, miután volt mersze elfogyasztani egy őrizetlenül hagyott tonhalas szendvicset. Ezt a „darab szart” ma altatták volna el, csupán azért, mert nem húzott nyerő sorsjegyet.

Jude leemelte rólam a tekintetét, és megint a kutyára nézett. – Ma szerezted ezt a kis izét? – kérdezte egy grimasz kíséretében. – Az összes kutya közül képes voltál kiválasztani azt, amelyik mellett a legszomorúbb érv szól, amit eddig hallottam.

– Nem hagyhattam, hogy megöljék, csak mert kikészítette a söpredék – válaszoltam kis híján összezerzelve, mert eszembe jutott, vajon mit szólnak majd hozzá a szüleim. – Nézz csak rá! Emberek kínozták, és most mégis csak az érdekli, hogy megvédjen engem. Hát hogyan mentettem volna meg?

– Mert a világ legrondább kutyája – vélekedett Jude. – Alig van szőre, és nem akarok a közelébe menni, mert félek, hogy letépi a golyóimat. De így is biztos vagyok benne, hogy belőle árad

ez az orrfacsaró szag. Ha csak... – hajolt fölém. A vállam mögé söpörte a hajamat, az orra pedig kis híján hozzáért a nyakamhoz. Azonnal libabőrös lettem. Ez a srác tudta, mitől döglük a légy! Tudta, hogy ujjainak legapróbb érintése vagy egy forró lehelet a megfelelő bőrfelületen még a csajok leghatározottabb ellenállását is derékba töri. Én viszont leküzdöttem a borzongást. Nem akartam beállni azoknak a sorába, akik összevissza borzonganak a jelenlétében. Nincs szüksége még egy ilyenre, hogy az egóját fényezze.

– Á, innen csak édes és ártatlan illat árad – suttogta a nyakamba, mielőtt ismét a kutyára nézett volna. Rám vigyorgott, mert tudta, mit csinál, és azt is, hogy én mit próbálok nem csinálni. – Szerintem párszor végig kéne küldeni ezt a bolhazsákot valami kutyáknak való autómosón – kacagott, amikor az eb megint ugatni kezdett a közelemben férkőző idegen láttán, úgyhogy elhajolt tőlem. – Mit szóltak a szüleid, amikor hazaállítottál Cujóval?

Erre elfintorodtam.

– Ó, hadd válaszoljam meg a saját kérdésemet, mert ismerem ezt a fejet. Fogalmuk sincs róla, hogy a drága kislányuk miben sántikál a hátuk mögött, és be akarja csempészni ezt a kérdéses múltú állatot az életükbe.

Még jobban elfintorodtam, ahogy megfogalmazta, amit szerettem volna szebben tálalni.

– És miután annyira belejöttem, hadd áruljam el, hogyan fognak reagálni – dörzsölte meg az állát, az ég felé révedve. – Azt fogják mondani, hogy szabadulj meg tőle, mint valami kosztól a cipődön, és vidd vissza oda, ahonnan hoztad.

Gyorsan kifújtam a levegőt. – Valószínű.

Próbáltam valamiféle cáfolatot fogalmazni, amivel meggyőzhethetném a szüleimet. Azt már tudtam, hogy apa az én oldalamra fog állni. De anya már más tészta, apa pedig a hosszú évek során megtanulta, hogy nem érdemes vele szembeszegülni.

– Akkor meg miért csináltad? – kérdezte Jude, és úgy nézett a kutyára, mintha kirakójáték volna. – Mert nem annak a fajtának tűnsz nekem, aki bármiben is lázadna a szülei akarata ellen.

– Nem is vagyok az a fajta – válaszoltam. – De nemrég nagy fordulatot vett az életünk, és ezt nem voltam képes feladni. – Három éve fogadok örökbe és rehabilitálok kutyákat. A menhely minden alkalmazottja és önkéntese oda-vissza fújja a nevemet. Ez a „jócsekedet” állt a legközelebb a szívemhez, de korántsem ez volt az egyetlen, amit magamra vállaltam.

Az előző sulimban én voltam a környezetvédő csoport elnöke, három egymást követő évben felügyeltem a rászoruló kisgyerekek megsegítésére szervezett játékgyűjtő akciót, hetente korrepetáltam önként a közeli általános iskolában, és kiharcoltam egy negyedévenkénti süteményvásárt a külföldön szolgáló katonák családjáért. Az utolsó évemet egy új iskolában kezdem, és nem tudom, mire számíthatok – ha számíthatok valamire egyáltalán. Vajon itt is meglesznek a szokásos segítő csoportok, és ha igen, vajon befogadnak egy magánsuliból érkező újoncot?

– Fordulatot? Feladni? – ismételte. – Hát az érdeklődésem a tetőfokára hágott, amikor leráztál, most pedig teljesen le vagyok sújtva, miután gaztettként tüntetted fel egy kutya örökbefogadását – vigyorgott rám oldalról, és esküszöm, hogy éreztem, amint bukfencezik egyet a gyomrom. – Szóval milyen nagy fordulat rejtőzik azok mögött a szép kék szemek mögött?

Visszatoltam a napszemüvegemet a helyére, csak úgy a miheztartás végett. Ha leereszkedő stílusban óhajt megnyilvánulni a szememről, hát akkor nem fog belenézni. – Eladtuk a házat, ahol felnőttem, és a tóparti nyaralóba költöztünk – kezdtem bele a lehető leggondtalanabb hangnemben. – A környékre pedig a világ legnevetségesebb, legkorlátoltabb szabályai érvényesek. Egyedül arra megy ki a játék, hogy ne lehessen szabadon tartani egy kutyát – gurultam be már a pusztá gondolattól, és gesztikulálni kezdtem. – Nincs nálunk kenel, a házban nem tarthatom, mert apa allergiás, ráadásul ha megpróbálsz porázt adni erre a jószágra, tasmán ördöggé változik – pillantottam hátra az ebre, amely még mindig gondterhelten méregette Jude-ot. – Mintha a kikötözés ötletétől is megőrülne.

– Ismerős érzés – jelentette ki újfajta árnyalattal a tekintetében, miközben a kutyát mustrálta. Talán sorstársra lelt benne?

– Hát igen – nyúltam az olvadt jégkása után. – Már eljutott az agyamig a szöveg, hogy például nem szeretsz barátnőkhöz kötődni. Nem kell folyton hajtogatnod.

Miközben egy hosszú kortyolással kiittam a hupikék törpikés kását, Jude olyan érzelmes pillantással férközött a tekintetembe, ami túl sok egy magafajta sekélyes fickótól. – Másfajta kötöttség is létezik. Sőt tulajdonképpen úgy fogalmaznék, hogy szinte mindentől függök, egy barátnőt leszámítva.

Na, hát nem vártam volna, hogy ilyen bensőséges kitárulkozás bukik ki egy srácból, aki szerint a romantikus első randi a kocsi hátsó ülésén történik. – Óhajtod elmagyarázni? – tettem le a kiürült poharat a homokba.

– A legkevésbé sem – bámult bele a vízbe. – De kösz, hogy megkérdezted.

– Jude! – rikkantotta valaki a távolból.

Egy középkorú, finoman szólva gömbölyded, igazából pedig szörnyen elhízott fickó volt az. Jude intett neki. – Megyek, Joe bácsi!

– Ő a nagybátyád? – Egyikről a másikra bámultam, de nem találtam közöttük hasonlóságot a nemüktől eltekintve.

– Joe bácsi – bólintott egyet Jude.

– És ők az unokatestvéreid? – Ismét szemügyre vettem a csapattnyi fiút, akik között ovistól a középiskolásig mindenféle korú akadt. Megállapítottam, hogy egyetlen közös vonásuk sincs.

Jude még egyszer bólintott, miközben felpattant.

– Mindegyikük más anyától? – érdeklődtem félig ugratva.

Úgy felkacagott, hogy tetőtől talpig beleborzongtam. – Lehet benne valami.

Belenyugodtam, hogy közel a vég, ezért inkább a korábbi lezárás mellett döntöttem. – Nos, hát... – kerestem a megfelelő szót, de nem találtam –, hogy megismerhettelek.

Rám villantotta szögletes mosolyát a kimaradt szó miatt.

– Minden jót! – tettem hozzá.

– Neked is! – vonta össze a szemöldökét, mintha próbálna ki-fürkészni.

– Lucy – közöltem, fogalmam sem volt, miért. Milliószer és ugyanannyiféleképpen kimondtam már a nevemet, de furcsán bizalmasnak tűnt megosztani velem.

– Lucy – ismételte, mintegy ízelgetve a szót. Újabb pimasz mosoly után megfordult, és elindult a strandtól búcsúzók fiúk nyomában.

– Te jó ég, Lucy! – korholtam magamat, a törülközőmre huppanva. – Mégis mit gondoltál? Súlyos szívfájdalom elhárítva.

Noha igyekeztem a lehető legnagyobb meggyőződéssel kimondani a szavakat, képtelen voltam levenni a szememet róla, amint a parton végigporoszkálva a kezében forgatta a focilabdát.

Hirtelen megállt, hátrafordult, és újra megjelent az arcán a mosoly, amikor meglátta, hogy bámulom. – Szóval, Lucy... – kiabálta, a labdát a hóna alá csapva. – Milyen messzire kell még távolodnom, mielőtt megadod a telefonszámod?

Az előérzetem, miszerint Jude és a szívfájdalom kéz a kézben jár, hamar kirepült az ablakon. Úgy izgalomba jöttem, hogy legszívesebben felkeltem volna, hogy táncra perdüljek.

Minden nő nevében azonban még tartottam magamat a büszkeségemhez. – Milyen messze van szerinted a világ széle? – szoltam vissza az oldalamra fordulva.

Jude halkán kuncogva megrázta a fejét. – Játsszod a megközelíthetlent?

– Nem, Jude! – vontam fel az egyik szemöldökömet. – Én tényleg az vagyok.

Szemenszedett hazugság, de neki ezt nem kellett tudnia. – Jude! – ordította megint Joe bácsi, a düh egy különös árnyalatával a hangjában. – Most rögtön!

Jude megfeszült, és leolvadt róla a vigyor. – Jövök! – kiáltott hátra a válla fölött, mielőtt felém ügetett volna. Mellém térdelt, hogy mélyen a szemembe nézzen. – Telefonszám?

– Nem. – Annyira közel voltam, hogy beadjam a derekam, hogy megtettem volna, ha még egyszer kérdezi.

– Miért?

– Mert ennél az olcsó próbálkozásnál több kell, hogy megszerezd – válaszoltam. A lelkiismeretem pedig kérdőre vont, hogy mi a fenét

művelek. Az ilyen pasik teljesen romlottnak tűntek a felszínen, ám az alatt valami több lapult. Valami, amit abban a sérülékeny pillanatban láttam, és ami magával ragadott.

Olyan közel hajolt, hogy az orra szinte az enyémhez ért. – Meny-nyivel több?

Mély lélegzetet vettem, és reméltem, hogy a válaszom nem árulja el, hogy kapkodom a levegőt. – Legalább erre használd az agyadat, ha már nyilvánvalóvá tetted, hogy a tanulmányaidra nem szoktad!

Néhány másodpercig várt. Talán arra, hogy feladjam a „megközelíthetetlenségemet”. Még jobban összeszorítottam az ajkam.

– Kitalálok valami jót – jelentette ki, a helyére tolva a napszemüvegemet. – Nagyon jót.

– Ha tényleg valami nagyon jót találsz ki, nemcsak a számomat kapod meg, de még randira is elhívhatsz – vágtam rá, s örültem, hogy takarásban van a szemem, mert így nem látta a pupillám helyén megjelenő szívecskét. Éreztem, hogy a felszínre tör a gátlástalan énem, amit minden erőmmel próbáltam elnyomni. Az az énem, amelyikről igyekeztem meggyőzni magamat, hogy rossz, gonosz, helytelen meg minden ilyesmi, ugyanakkor az is, amelyiknek nem tűnt szélmalomharcnak ellenszegülni.

– Miből gondolod, hogy randizni akarok veled? – kérdezte komolyabb képpel, mint amilyet egy tinédzser fiú vághat.

Magamban szitkozódtam, és jólesett volna utat engedni egy újabb káromkodásnak, amikor Jude arkifejezése megdermedt. Már majdnem rávágtam, hogy „semmiből”, és azt is fontolgattam, hogy fülemet-farkamat behúзва felkapjam a törülközőmet és elkullogjak, amikor hatalmas vigyor terült szét az ábrázatán.

– Elég szép vagy, amikor gyötrődsz, tudod? – kacagott, és újból megpörgette a labdát. – Még jó, hogy el akarlak hívni randizni. Bár

nem szokásom, de szerintem egy olyan lánnyal kivételt tehetek, aki gazfickókat ment.

Erre morgás hallatszott a pad alól.

– És kvantumfizikát olvas a strandon – tette hozzá Jude.

Kijavíthattam volna, hogy éppen a biológiatudásomat igyekeztem feleleveníteni – hiszen azt kezdem ősszel emelt szinten, nem pedig a kvantumfizikát –, de nem nagyon érdekelte volna, meg amúgy sem tudná a kettő között a különbséget.

– És ragaszkodik hozzá, hogy európai módon, azaz topless napozzon, ami amúgy a kedvenc napozási módom – húzódtam még szélesebb vigyorra a szája, és sokatmondóan felszegte az állát.

– Ahhoz képest te magad nem ragaszkodsz hozzá – mértem végig a hosszú ujjú pamutpólót, ami a verejtéktől, a víztől vagy a kettő elegyétől a mellkasára tapadt. A ragyogó napsütés meg a 35 fok szemlátomást kevés volt ahhoz, hogy ledobja a textilt.

Vállat vont. – Egy műalkotás, egy igazi mestermunka rejtőzik a póló alatt – feszítette meg az izmait, hogy nyomatékosítsa. Nem mintha meg kellett volna győznie róla. – Nem tehetem közszemlére ingyen.

Ha eddig nem lett volna nagyjából háromtucatnyi okom arra, hogy távol maradjak ettől a vigyorgó, kigyúrt testű, tetőtől talpig beöltözött, „vigyázat!” felirattal ellátott fiútól, most húzhatnék egy újabb strigulát. Mihez kezdek?

Pontosan ahhoz, amiről tudtam, hogy nem kellett volna kezdenem.

– Mennyi is a belépő a Jude Múzeumba?

Mosolya semmivé foszlott, a tekintete is elkomorodott. – Az olyan csajoknak, akiknek az a jövőjük, hogy megváltsák a világot, elég drága. Túl drága.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Még egy pillanatnyi sebezhetőség. Képtelen voltam eldönteni, hogy súlyos hangulatingadozásoktól szenvedett-e, vagy esetleg ott lapult benne valahol mélyen egy érzékeny pasas, aki az ajtón dörömbölve vár a szabadon engedésre. De rá akartam jönni, mi a helyzet. – Most véletlenül arra céloztál, hogy tartsam távol magam tőled?

– Nem – nézett a szemembe. – Nyíltan kijelentettem, hogy hallgass a józan eszedre, meg arra, amit éppen a képedbe ordít.

– Miből gondolod, hogy tudod, mit mond a józan eszem?

– Ordít – helyesbített. – És tapasztalatból.

Ha Jude azt hitte, hogy a tapasztalata használati útmutatót biztosít Lucy Larsonhoz, még sosem tévedett ekkorát. – Szóval akkor összefutunk még?

Megrázta a fejét, és ismét elvigyorodott. – Szóval össze.